

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. K.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2010, č. j. 4 Cad 84/2009 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2008/88850-424 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ve Vyškově (dále též „správní orgán prvního stupně" či „úřad práce") ze dne 15. 10. 2008, č. j. VYC-866/2008-S3, jímž správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. e), odst. 3 a § 31 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti vyřadil žalobce ode dne 24. 9. 2008 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce poukázal na svoje zdravotní potíže s páteří a nutnost pečovat o jemu blízkou osobu, která se nachází ve špatném psychickém stavu. Zmínil rovněž finanční potíže. S vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání nesouhlasil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce se měl dne 24. 9. 2008 dostavit na Úřad práce ve Vyškově. S termínem návštěvy byl řádně seznámen, což stvrdil dne 20. 8. 2008 svým podpisem v záznamu o kontaktu s uchazečem o zaměstnání. Žalobce se však uvedeného dne na úřad práce nedostavil, ani jej jinak nekontaktoval, aby svou neúčast omluvil. Na úřad práce se dostavil až dne 1. 10. 2008 a do protokolu uvedl, že důvodem jeho nepřítomnosti dne 24. 9. 2008 byla skutečnost, že ztratil kartičku, kam mu jsou zaznamenávány termíny návštěv, a proto nevěděl, kdy se má na úřad práce dostavit. Dále uvedl, že má ještě jiné důvody, pro které se nedostavil, které však chce vysvětlit až na dalším jednání na Úřadu práce ve Vyškově.

Důvod, pro který se žalobce nedostavil dne 24. 9. 2008 na úřad práce, nelze podle žalovaného akceptovat jako vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Jestliže žalobce ztratil kartičku, do níž jsou mu zaznamenávány termíny návštěv na úřadu práce a nebyl si tak jistý termínem návštěvy, mohl úřad práce kontaktovat, a termín si ověřit, což však neučinil. K námitce žalobce, že se nemohl na úřad práce předmětného dne dostavit také z toho důvodu, že pečuje o jistou osobu, která potřebuje jeho pomoc, žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil, do jaké míry je tato osoba fyzickou osobou závislou na pomoci jiné osoby a že touto pečující osobou je právě žalobce. Žalobce nedoložil rovněž hodnověrný doklad, kterým by prokázal své zdravotní potíže. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce nedoložil žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by mu bránil se dne 24. 9. 2008 dostavit na úřad práce.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu u Krajského soudu v Brně, v níž namítal, že žalovaný nezohlednil vážné osobní důvody, které mu bránily dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce. Úřad práce nevzal v úvahu jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který vyústil v přiznání statutu osoby zdravotně znevýhodněné. Další důvod, který zapříčinil opožděnou návštěvu úřadu práce, byla skutečnost, že došlo k razantnímu zhoršení zdravotního stavu žalobcovy přítelkyně, který vyžadovala jeho soustavnou přítomnost. Poukázal na skutečnost, že jeho přítelkyně je poživatelkou invalidního důchodu pro psychické potíže a při zhoršení zdravotního stavu nemůže zůstat sama a vyžaduje žalobcovu přítomnost. Žalobce je na ni vázán nejen citově, ale i sociálně, neboť v důsledku havárie vodovodního řadu v místě jeho trvalého bydliště využívá její hygienické zařízení také pro svou potřebu. Uvedené skutečnosti označil žalobce za vážné důvody uvedené v § 5 písm. c) bod 6., zákona o zaměstnanosti. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 5. 2009, č. j. 29 Ca 82/2009 – 9, věc postoupil Městskému soudu v Praze, s odůvodněním, že žaloba byla podána proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, jehož sídlo je v Praze a místně příslušným soudem k projednání a rozhodnutí věcí tak je podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“ v tehdy platném znění) Městský soud v Praze.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 10. 2010, č. j. 4 Cad 84/2009 – 63, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku zdůraznil, že žalobce pouze obecně hovořil o svých zdravotních potížích, pro které byl údajně uznán osobou zdravotně znevýhodněnou, avšak jeho zdravotní stav mu doposud nebránil dostavovat se na sjednané schůzky na úřad práce. Úřad práce ani žalovaný nemohli proto k žalobcovu tvrzení o zhoršení jeho zdravotního stavu přihlédnout, neboť žalobce nedoložil lékařským potvrzením skutečnost, že právě dne 24. 9. 2008 se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že nebyl schopen dostavit se na úřad práce k předem stanovenému jednání. K žalobcem tvrzené povinnosti starat se o svou přítelkyni, městský soud uvedl, že žalobce ve správním řízení pouze obecně zmínil svou povinnost starat se o osobu blízkou, aniž by uvedl, o jakou osobu se jedná a jaké tato osoba měla zdravotní problémy právě dne 24. 9. 2008. Za této situace dospěl městský soud k závěru, že správní orgány vycházely ze správně zjištěného skutkového stavu věci a rozhodly v souladu se zákonem o zaměstnanosti.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou posléze doplnil prostřednictvím zástupkyně, ustanovené mu usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Cad 84/2009 – 104. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že řádně popsal důvody, pro které se nemohl dne 24. 9. 2008 dostavit na úřad práce (ztráta kartičky, do které byly zaznamenávány termíny návštěv na úřadu práce, zdravotní problémy, jeho osobní a majetková situace). Tyto důvody byly podle stěžovatele ze strany správních orgánů obou stupňů a stejně tak městského soudu nesprávně vyhodnoceny, když nebyl zohledněn jeho dlouhodobě špatný zdravotní stav, který stěžovatel správním orgánům náležitě doložil a který vyústil v uznání stěžovatele osobou zdravotně znevýhodněnou. Stěžovatel dále namítal, že správní orgány ani městský soud nezohlednily jeho osobní a majetkovou situaci, která rovněž přispěla k tomu, že nebylo v jeho možnostech se po ztrátě kartičky na úřadu informovat, který konkrétní den se má dostavit k jednání. Závěrem stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že jím uvedené důvody, pro které se předmětného dne nemohl dostavit na úřad práce, spadají pod § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti a jako takové měly být akceptovány správními orgány obou stupňů i soudem. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2010, č. j. 4 Cad 84/2009 – 63, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobce jen opakuje již dříve uváděné skutečnosti, odkázal proto na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Vyslovil přesvědčení, že z námitek stěžovatele nelze dovodit, co vlastně stěžovateli bránilo v dostavení se na úřad práce, neboť jsou příliš obecné a nekonkrétní. Zdravotní důvody uváděné stěžovatelem nepředstavují podle žalovaného relevantní důvod ve smyslu § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, neboť stěžovatel neprokázal, že mu zdravotní potíže skutečně bránily se dne 24. 9. 2008 dostavit na úřad práce. Stěžovatel neprokázal ani své tvrzení, že zdravotní stav jeho přítelkyně(kterou neidentifikoval) se v uvedený čas zhoršil, naopak v průběhu správního řízení uváděl, že podrobnosti k tomu uvádět nechce. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Podstata kasační stížnosti stěžovatele spočívá v tvrzení, že správní orgány obou stupňů, stejně jako městský soud, nesprávně zhodnotily důvody, pro které se nemohl dne 24. 9. 2008 dostavit na úřad práce. V dané věci se tedy jedná především o posouzení otázky, zda se stěžovatel nedostavil předmětného dne na úřad práce bez vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, dopustil se tak maření součinnosti s úřadem práce a byl tudíž dán důvod pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání ve smyslu § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti.

Podle naposledy uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, úřad práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s úřadem práce (§ 31).

Podle § 31 zákona o zaměstnanosti, uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže:
a) je podle lékařského posudku schopen plnit povinnosti vůči úřadu práce, a přesto je neplní,
b) neprojedná doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce,
c) neoznámí rozhodné skutečnosti ve stanovené lhůtě (§ 27, 42),

d) se nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)],
e) neplní povinnosti stanovené v § 21, nebo
f) jiným jednáním zmaří nástup do zaměstnání,

V dané věci byl stěžovatel z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen proto, že mařil součinnost s úřadem práce tím, že se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 31 písm. d) ve spojení s § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti]. Podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti vážné důvody spočívají v
1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,
2. nezbytné osobní péči o převážně nebo úplně bezmocnou fyzickou osobu nebo částečně bezmocnou fyzickou osobu starší 80 let, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,
4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
5. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, nebo
6. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, které uchazeč o zaměstnání doloží a prokáže.

Z uvedené právní úpravy [§ 30 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., ve spojení s § 31 písm. d) a § 5 písm. c) téhož zákona] je zřejmé, že pokud se uchazeč o zaměstnání nedostaví na úřad práce ve stanoveném termínu bude z evidence uchazečů vyřazen. To však neplatí (z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen nebude) pokud doloží vážné důvody, pro které se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu. Výčet vážných důvodů, které omlouvají nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, obsahuje ustanovení § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., pod body 1 až 6.

Jak vyplývá z provedené rekapitulace, stěžovatel v kasační stížnosti uvádí skutečnosti, které dle jeho názoru představují vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti omlouvající jeho neúčast při schůzce na úřadu práce ve stanoveném termínu. S ohledem na to, že tvrdí zdravotní potíže, bylo by možno uvažovat též o důvodech uvedených pod bodem 5 téhož ustanovení, ačkoliv stěžovatel na něj výslovně neodkazuje.

K tvrzení stěžovatele, že v jeho případě byly dány zdravotní důvody, pro které se nemohl dostavit na úřad práce, Nejvyšší správní soud uvádí, že za relevantní zdravotní důvody, by bylo možné považovat např. akutní infekční onemocnění stěžovatele (chřipka, angína), či stav vyžadující nutnost setrvání v nemocničním či domácím ošetřování. Při takovýchto intenzivních zdravotních potížích je dána překážka bránící nemocné osobě dostavit se k naplánované schůzce (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 - 144). Takovými intenzivními zdravotními problémy však stěžovatel dle obsahu správního a soudního spisu netrpěl, ostatně nic takového ani netvrdil. Zejména však nepředložil lékařské potvrzení o skutečnostech bránících mu plnit povinnost součinnosti s úřadem práce ve stanoveném termínu. Ke kasační stížnosti stěžovatel sice přiložil několik lékařských zpráv, z nichž je patrné, že stěžovatel má zdravotní potíže s páteří což dokládají lékařské zprávy MUDr. K. H. ze dne 27. 10. 2008 a MUDr. N. D., z neurologické ambulance Vyškov, ze dne 16. 11.

2010 a 9. 2. 2011. Ze stěžovatelem doložených zpráv o hospitalizaci vyplývá, že byl pro zdravotní potíže s páteří hospitalizován v období od 21. 5. 2008 do 29. 5. 2008, od 5. 8. 2009 do 11. 8. 2009, od 7. 1. 2009 do 15. 1. 2009, od 1. 12. 2010 do 15. 12. 2010, a od 22. 3. 2011 do 1. 4. 2011. Stěžovatel rovněž přiložil rozhodnutí Úřadu práce ve Vyškově ze dne 12. 6. 2008, č. j. VYA-297/2007-ozz, kterým byl podle ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti uznán osobou zdravotně znevýhodněnou od 31. 10. 2007 do 30. 6. 2011. Z uvedeného má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel skutečně trpí zdravotními potížemi spojenými s páteří. Uvedené dokumenty, však nedokládají, že by stěžovatel právě v termínu předmětného jednání na úřadu práce trpěl akutními zdravotními problémy vyžadujícími jeho hospitalizaci, či domácí pobyt, které by mu bránily navštívit úřad práce. Stejně jako městský soud, i Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že zdravotní potíže stěžovatele, jakkoliv jsou dlouhodobého rázu, mu nebránily v dřívějších návštěvách úřadu práce. Den, kdy se měl stěžovatel dostavit na úřad práce (24. 9. 2008), pak nespadá do žádného ze shora uvedených období, kdy byl stěžovatel hospitalizován. Hospitalizace následující po tomto termínu započala až dne 7. 1. 2009, tj. za více než 3 měsíce, přičemž stěžovatel nedoložil příslušným lékařským potvrzením, že by jeho stav k datu 24. 9. 2008 vyžadoval upoutání na lůžko či hospitalizaci, event. nemožnost dostavit se na úřad práce z jiného zdravotního důvodu. S ohledem na výše uvedené, je tak podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba vycházet z toho, že stěžovatel v průběhu řízení nedoložil, že by mu zdravotní důvody bránily v účasti při jednání na úřadu práce, neboť o tom nepředložil žádné lékařské potvrzení.

Další důvod, kterým stěžovatel omlouval svou neúčast na jednání na úřadu práce ve stanoveném termínu, byla péče stěžovatele o jeho přítelkyni.

Nutno připustit, že zákon o zaměstnanosti považuje v § 5 písm. c) za vážný důvod omlouvající nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu**,** nezbytnou osobní péči o převážně nebo úplně bezmocnou fyzickou osobu nebo částečně bezmocnou fyzickou osobu starší 80 let, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou.

Uvedené ustanovení zákona o zaměstnanosti však na posuzovanou věc nelze aplikovat, neboť z výpovědí stěžovatele je zřejmé, že bydlí sám a za svou přítelkyní pouze dochází. V případě stěžovatele a jeho přítelkyně tedy není splněna shora uvedená podmínka společného soužití a uhrazování nákladů na své potřeby. V posuzované věci stěžovatel ani netvrdil, že sdílí společnou domácnost s osobou, která je převážně bezmocná (stěžovatel pouze tvrdí, že pečuje o svou přítelkyni, která potřebuje z důvodu svého špatného psychického stavu jeho péči). Stěžovatel dále neuvedl ani jméno této své přítelkyně a nedoložil (např. prostřednictvím lékařské zprávy ošetřujícího lékaře své přítelkyně či jejím písemným prohlášením), že by této osobě poskytoval v den sjednané schůzky na úřadu práce péči ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy nezbytnou osobní péči.

Nejvyšší správní soud dodává, že splnění uvedených podmínek stanovených v § 5 písm. c) není dle poslední věty za středníkem tohoto ustanovení vyžadováno, pokud je péče poskytována osobě, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou. V posuzované věci však nelze aplikovat ani toto pravidlo, neboť z ničeho

nevyplývá, že by přítelkyně stěžovatele byla osobou blízkou ve smyslu § 24 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, podle kterého, *za osoby blízké se pro účely tohoto zákona považují manželé, příbuzní v řadě přímé, děti uvedené v § 20 odst. 1, sourozenci, zeť, snacha a manžel rodiče, a to kteréhokoli z manželů.*

Jiné vážné osobní důvody, na něž pamatuje § 5, písm. c), bod 6 zákona o zaměstnanosti (důvody mravní, etické či náboženské) stěžovatel netvrdil, a proto nebylo třeba se jimi zabývat.

Dále pak je třeba připomenout, že stěžovatel o termínu plánované schůzky na úřadu práce věděl od 20. 8. 2008 (tato skutečnost vyplývá ze záznamů úřadu práce), tedy více jak měsíc předem a mohl si tudíž péči o nemocnou přítelkyni přizpůsobit tomuto faktu, eventuelně se z jednání na úřadu práce řádně omluvit.

Ztráta evidenční kartičky, do které byly zaznamenávány termíny návštěv na úřadu práce, nemůže podle Nejvyššího správního soudu představovat vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, navíc se jedná pouze o pochybení na straně stěžovatele. Pokud stěžovatel v důsledku ztráty kartičky pozbyl vědomost o termínu stanovené schůzky na úřadu práce, měl tuto situaci řešit dotazem na úřad práce, na jaký den je schůzka sjednána a kdy se má k jednání dostavit.

V souvislosti se ztrátou kartičky úřadu práce, stěžovatel namítal, že správní orgány ani městský soud nezohlednily jeho osobní a majetkovou situaci, která přispěla k tomu, že nebylo v jeho možnostech se informovat o termínu návštěvy. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele, neboť má za to, že osobní situace stěžovatele, tak jak byla popsána výše (zdravotní důvody, péče o jeho psychicky nemocnou přítelkyni) mu nebránila v možnosti informovat se o tom, jakého dne se má dostavit na úřad práce. Ani majetkové poměry stěžovatele, které sice dle obsahu správního spisu nejsou příznivé (dle záznamu o sociálním šetření Městského úřadu Slavkov u Brna ze dne 12. 6. 2008 stěžovatel obývá dvě místnosti, které vytápí propanbutanovou lahví a spí na molitanové matraci na zemi), mu nebránily v tom dotázat se telefonicky úřadu práce na termín schůzky (z veřejného telefonního přístroje, případně využít v tomto směru např. pomoci obecního úřadu v místě jeho bydliště).

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné uvést, že pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce, vyžaduje od uchazečů také plnění povinností a spolupráci z jejich strany. Jedině v aktivním a kooperativním vztahu uchazeče o zaměstnání a státu, reprezentovaného úřadem práce, lze dosáhnout skutečně rychlého a efektivního řešení nezaměstnanosti. Jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání přitom je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje plnění ani této základní povinnosti uložené mu úřadem práce, která tvoří základ spolupráce mezi ním a úřadem práce ve smyslu zásad uplatňování státní politiky zaměstnanosti podle § 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž uchazeč nedoloží ani žádný vážný důvod bránící mu toto povinnost splnit (§ 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti), pak je pochopitelné, že v souladu s 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona následuje sankce v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, k čemuž v případě stěžovatele také došlo.

Nejvyšší správní soud tak ve shodě s městským soudem uzavírá, že v posuzované věci neshledal žádný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by stěžovateli bránil se ve stanovený termín dostavit na úřad práce, a proto byl právem z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen.

Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, která mu byla k jeho žádosti ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Cad 84/2009 – 104, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 9. 2011), podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Jelikož ustanovená advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně pak činí 20 %, tedy 960 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 5760 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu